

(žalobkyně) tuto nabídku přijala, že původně měla byt v přízemí a teprve v roce 1929 na naléhání žalovaných, kteří tohoto bytu nutně potřebovali pro sebe na zřízení obchodní provozovny, tento byt zaměnila s bytem ve čtvrtém patře. Konečně tvrdí, že od této doby vykonávala úkony domovnícké v domě žalovaných sama. Podle § 1 zák. č. 82/20 Sb. z. a n. může pracovní poměr domovnícký býti založen i ústně. V § 4 téhož zákona jest vlastníku domu uloženo, by ustanovil domovníka, a jest mu jen dáno na vůli, aby obstarával domovnícké práce sám nebo je dal obstarávati svými služebnými. Žalovaní ani netvrdili, že tak učinili a v podstatě ani nepopírají, že žalobkyně konala domovnícké práce v domě. Kdyby bylo prokázáno, že žalobkyně se uvolila převzítí »domovníctví« nebo konati domovnícké práce v druhém odstavci § 1 cit. zák. uvedené, bylo by došlo k smlouvě domovnícké a taková smlouva vylučuje platnou smlouvu nájemní mezi domovníkem a majitelem domu, pokud jde o místnosti v § 8 cit. zák. naznačené. Není třeba uzavírati výslovnou smlouvu, ježto zákon č. 82/20 Sb. z. a n. nevylučuje uzavření smlouvy konkludentními činy (§ 863 obč. zák.), stačí k tomu, když vlastník domu, nevyhověv předpokladům § 4 zák., trpí a dokonce svoluje, že osoba v domě bydlící pravidelně vykonává domovnícké úkony v druhém odstavci § 1 zákona vyznačené, neb aspoň převážnou část těchto úkonů. Tomu-li tak, má tato osoba nárok na bezplatný byt v domě (§ 8 cit. zák.) a pozdější dohoda, zavazující ji k placení nájemného za tento byt, je nicotná. Žalovaní ani netvrdili a neprokázali, že poměr domovnícký se v domě změnil po uzavření tvrzené nájemní smlouvy ze dne 25. června 1929 kromě výměny bytu dosud žalobkyní obývaného. Odvolací soud, vycházející z mylného nazírání na věc, se nezabýval otázkou, zda ústně nebo konkludentně došlo mezi stranami k uzavření domovnícké smlouvy a neučinil v tomto směru potřebná zjištění (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Věc není tudíž zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.). Dospěje-li odvolací soud po novém odvolacím řízení k úsudku, že v této věci byl založen domovnícký poměr, bude se mu též zabývati výší uplatňovaného nároku z obohacení a vzájemnými pohledávkami žalovaných k započtení namítanými.

### Čís. 14996.

**K §§ 233 odst. 1 a 234 ex. ř.**

Byly-li v témže dražebním řízení utvořeny z nejvyššího podání za různé nemovitosti dvě samostatné podstaty a přikázal-li první soud pohledávku k rozvrhu přihlášenou neprávem z podstaty druhé místo z první, měl rekursní soud, vyloučiv pohledávku z podstaty druhé, tuto sám bez návrhu přikázati z podstaty první.

(Rozh. ze dne 27. února 1936, R I 1214/35.)

Rozvrhovým usnesením prvního soudu bylo rozděleno jednak nejvyšší podání za domy zapsané ve vl. čís. 726 a 800 (podstata I.), jednak

za dům zapsaný ve vl. čís. 725 kat. (podstata II.). Stát přihlásil v přednostním pořadí k rozvrhu těchto nejvyšších podání také pohledávku 4.019 Kč 50 h na dědickém poplatku. Ačkoliv tento poplatek se týkal výhradně domů zapsaných ve vl. čís. 726 a 800 a měl proto býti přikázán k zaplacení z podstaty I., byla k jeho zaplacení přikázána v přednostním pořadí státu částka 4.019 Kč 50 h z podstaty II. V příčině podstaty II. bylo usnesením rekursního soudu rozvrhové usnesení k rekursu hypotekární věřitelky Marie W.-ové změněno v ten smysl, že nebyla přikázána státu v přednostním pořadí částka 4.019 Kč 50 h jako dědický poplatek. Stát, který proti rozvrhovému usnesení prvního soudu nepodal rekurs, domáhá se nyní změny napadeného usnesení v ten smysl, že se mu další změnou rozvrhového usnesení přikazuje částka 4.019 Kč 50 h z podstaty I.

Nejvyšší soud přikázal státu dědický poplatek 4.019 Kč 50 h z I. podstaty v přednostním pořadí.

#### Důvody:

Hypotekární věřitelka Marie W. domáhala se rekursu změny rozvrhového usnesení v ten smysl, že se státu z podstaty II. přikazuje jen částka 850 Kč 50 h a že se další částka 4.019 Kč 50 h přikazuje jí. Rekurs odůvodňovala tím, že zmíněný dědický poplatek se týká domů, zapsaných ve vl. čís. 726 a 800 a nikoliv domu, zapsaného ve vl. čís. 725, takže neměla k jeho zaplacení býti již přikázána částka 4.019 Kč 50 h z podstaty II. Předmětem exekuční nucené dražby byly domy zapsané ve vl. čís. 725, 726 a 800. Tím, že v témže dražebním řízení byly z nejvyššího podání za tyto domy docíleného utvořeny dvě samostatné rozvrhové podstaty, nepozbyly tyto své souvislosti, vyplývající z jednotně provedeného exekučního řízení, takže při změně rozvrhového usnesení, i když bylo napadeno rekursu jen v části, týkající se jedné rozvrhové podstaty, nebyla zásadně vyloučena změna části týkající se druhé rozvrhové podstaty. Vyplývala-li podle stavu věci ze změny rozvrhu jedné podstaty nutnost změny rozvrhu druhé podstaty, pak musil rekursní soud (§§ 233 odst. 1 a 234 odst. 2 ex. ř.) také tuto změnu vysloviti. O takový případ jde. Hypotekární věřitelka Marie W. vytýkala rozvrhovému usnesení nesprávnost v tom směru, že byla přikázána při rozvrhu podstaty II. v přednostním pořadí pohledávka, ke které bylo přihlížeti při rozvrhu podstaty I. I když sledujíc svůj vlastní zájem navrhovala v rekursu jen změnu rozvrhového usnesení v tom smyslu, aby z rozvrhu podstaty II. byla vyloučena a jí přikázána částka 4.019 Kč 50 h, která byla neprávem státu přikázána, byl jejím rekursu dotčen i rozvrh podstaty I., při němž bylo přihlížeti ke zmíněné pohledávce státu. Vyloučil-li rekursní soud z podstaty II. pohledávku státu, o níž jde, měl změnou rozvrhové podstaty I. z této přikázati částku 4.019 Kč 50 h, kterou z rozvrhové podstaty II. vyloučil, neboť jinak by přišel stát o řádně přihlášenou pohledávku, která mu byla rozvrhovým usnesením prvního soudu — byť i nesprávně z podstaty II. — přikázána, takže neměl příčiny proti tomuto usnesení podati rekurs.